

A Debreceni Ítéltábla a Buzás Ügyvédi Iroda (CÍME; ügyintéző: Dr. Buzás Erika ügyvéd) által képviselt felperes neve (FELPERES CÍME) felperesnek -, a Hanvay Ügyvédi Iroda (CÍME.; ügyintéző: Dr. Hanvay Csaba ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen, zálogtárgyból való kielégítés tűrésére kötelezés iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2012. október 8-án meghozott 23.G.40.158/2011/23. számú ítélete ellen az alperes részéről 24. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban

- tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy mellőzi az alperesnek az állam javára eljárási illeték fizetésére kötelezését.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 75 000 (Hetvenötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 23. sorszámon meghozott ítéletében az alperest annak tűrésére kötelezte, hogy a tulajdonában álló **HELYSÉG 1 NEVE HRSZ 1** és **HRSZ 2** helyrajzi számú ingatlanokból a felperes az 5 550 490 Ft tőkéből és annak 2009. április 7-től a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat + 6% mértékű késedelmi kamatából, 406 915 Ft ügyleti kamatból és annak 2009. április 7. napjától számított évi 6% mértékű késedelmi kamatából, valamint 205 779 Ft igényérvényesítési költségéből, továbbá az 5 284 920 Ft tőkéből és annak 2009. április 7. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat +6% mértékű késedelmi kamatából, 242 512 Ft ügyleti kamatból és annak 2009. április 7. napjától számított évi 6% mértékű késedelmi kamatából, valamint 313 180 Ft igényérvényesítési költségéből álló követeléseit végrehajtási eljárás keretében, árverés útján kielégítse.

Kötelezte továbbá az alperest annak tűrésére, hogy a tulajdonában álló **HELYSÉG 2 NEVE HRSZ 3** helyrajzi számú ingatlanból a felperes az 5 291 224 Ft tőkéből és annak 2009. április 7. napjától a kifizetésig járó, a mindenkori jegybanki alapkamat +6% mértékű késedelmi kamatából, 426 397 Ft ügyleti kamatból és annak 2009. április 7. napjától számított évi 6% mértékű késedelmi kamatából, valamint a 113 548 Ft igényérvényesítési költségéből álló követelését ugyancsak végrehajtási eljárás keretében, árverés útján kielégítse.

A fentiekén túl kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 150 000 Ft perköltséget, az államnak pedig - külön felhívásra - 900 000 Ft eljárási illetéket.

Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg, hogy

„A felperes a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 1 NEVE** részére 2006. május 17. napján kelt közjegyzői okiratba foglalt mikrohitel szerződés alapján 6.350.000.- Ft-ot folyósított. A szerződés keretében megállapodtak abban is, hogy az alperes az ekkor még tulajdonában álló **HELYSÉG 1 NEVE HRSZ 1** és **HRSZ 2** hrsz. alatti ingatlanokra egyetemleges jelzálogjogot enged a 6.350.000.- Ft kölcsönösszeg és járulékai erejéig. A szerződés alapján a felek megállapodtak abban is, hogy az alperes a felperes részére igényérvényesítési költségként köteles megtéríteni a kölcsön és járulékainak összegének behajtása és végrehajtása során felmerülő költségeket is.

2009. április 7. napján a felperes az alperes részére a kölcsönszerződést felmondta azonnali hatállyal nemfizetés miatt. A tartozás mértéke 5.550.490.- Ft, valamint ezen tőkeösszeg után 2009. április 7. napjától a kifizetésig járó a mindenkori jegybanki alapkamat +6% késedelmi kamat, 406.915.- (négy százhatvan-kilencszáztizenöt) Ft ügyleti kamat és ezen ügyleti kamatra 2009. április 7. napjától a kifizetés napjáig járó 6% mértékű késedelmi kamat és 205.779.- (kétszázötven-hétszázhetvenkilenc) Ft igényérvényesítési költség.

A **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2 NEVE** és felperes között 2006. május 17. napján ugyanilyen szerződés jött létre. A kölcsönszerződés alapján 6.350.000.- Ft kölcsön folyósítására került sor azzal, hogy a kölcsönösszeg utáni kamat mértéke a jegybanki alapkamat +6%, és a késedelmes teljesítés esetén a kamat mértéke az ügyleti kamat +6% mértékű kamat és a lejárt ügyleti kamat késedelmes megfizetése esetén az adós évi 6%-nak megfelelő mértékű késedelmi kamatot köteles fizetni. Vállalta továbbá a hitelt felvevő az igényérvényesítéssel kapcsolatosan felmerülő költségeknek a megtérülését. A tartozás mértéke 5.284.920.- Ft, valamint ezen tőkeösszeg után 2009. április 7. napjától a kifizetés napjáig járó mindenkori jegybanki alapkamat +6% késedelmi kamat, 242.512.- (kétszáznegyvenkétezer-ötszázötvenkettő) Ft ügyleti kamat és ezen ügyleti kamatra 2009. április 7. napjától a kifizetés napjáig járó 6% késedelmi kamat és 313.180.- (háromszázötvenháromezer-száznyolcvan) Ft igényérvényesítési költség tekintetében az ingatlanok vonatkozásában a kielégítést végrehajtási eljárás keretében árverés útján tűrje.

2006. május 5. napján a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 3 NEVE** és a felperes között is mikrohitel szerződés jött létre. A megállapodással együtt jelzálogjog került alapításra a gazdálkodó szervezetnek ekkor még tulajdonát képező **HELYSÉG 2 NEVE** belterületi **HRSZ 3.** hrsz. alatti ingatlanára is. 2009. április 7. napján a fenti hitelszerződést is felmondta a felperes, ugyancsak nemfizetés miatt. A 2006. május 24. napján a 6.350.000.- Ft kiutalásra került. A gazdálkodó szervezetnek a tartozása 5.291.224.- Ft+ 2009. április 7. napjától a kifizetés napjáig járó a mindenkori jegybanki alapkamat +6% mértékű késedelmi kamat, 426.397.- Ft ügyleti kamat és az ügyleti kamat 2009. április 7. napjától a kifizetés napjáig járó évi 6% kamat, és 113.548.- Ft az igényérvényesítési költség."

Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg továbbá, hogy a **HELYSÉG 1 NEVE HRSZ 1** és **HRSZ 2** helyrajzi számú, valamint a **HELYSÉG 2 NEVE HRSZ 3** helyrajzi számú ingatlanok jelenleg 1/1 arányban az alperes tulajdonában állnak és az ingatlanokat

a felperes javára 6 350 000 Ft és járulékai erejéig külön-külön bejegyzett jelzálogjogok terhelik.

A felperes a keresetében „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 251.§-a alapján az alperest annak tűrésére kérte kötelezni, hogy a GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 1 NEVE-vel, a GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2 NEVE-vel és a GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 3 NEVE-vel megkötött mikrohitel szerződésekből fennálló, a keresetlevelében részletesen megjelölt mértékű követeléseit az alperes tulajdonát képező **HELYSÉG 1 NEVE HRSZ 1** és **HRSZ 2** helyrajzi számú, valamint a **HELYSÉG 2 NEVE HRSZ 3** helyrajzi számú ingatlanokból bírósági végrehajtás útján kielégíthesse.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A felperes által a keresetlevelében megjelölt mikrohitel- és jelzálogszerződések létrejöttét nem tette vitássá, azonban vitatta, hogy a szerződések alapján a hitelek folyósítása ténylegesen megtörtént, illetve, hogy a szerződésekből a felperes keresetében megjelölt összegű tartozás áll még fenn.

Ennek tisztázása érdekében az alperes perbe hívta a mikrohitel szerződéseket a felperessel megkötő adósokat, akik azonban az alperes perbehívását nem fogadták el, a perbe nem kívántak beavatkozni.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét teljes egészében megalapozottnak találta.

Az ítélete indokolásában kifejtette, hogy az alperes védekezésére tekintettel a kölcsönök folyósítását, valamint a hitelszerződésekből még fennálló tartozások összegét a perben a felperesnek kellett bizonyítania. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes ennek a bizonyítási kötelezettségének eleget tett azzal, hogy a 17. sorszámú beadványában részletesen kimunkálta az egyes szerződések tekintetében fennálló követeléseit és igazolta az általa érvényesített költségek felmerülését is. A felperes által a fenti beadványához mellékelt okirati bizonyítékokkal szemben pedig az ellenbizonyítás már az alperest terhelte volna, aki azonban ennek a kötelezettségének annak ellenére nem tett eleget, hogy a bíróság részletesen kioktatta az őt terhelő bizonyítási kötelezettségről.

Ezért az elsőfokú bíróság a tartozás összegszerűsége tekintetében a tényállást a felperes előadása, valamint az általa csatolt okiratok alapján állapította meg, az így megállapított tényállás alapján pedig - a Ptk. 251.§-ának (1) bekezdésében foglaltakra hivatkozással - az alperest a felperes keresetében foglaltak szerint marasztalta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Az alperes álláspontja szerint a per során a felperes sem a kölcsönök folyósítását, sem pedig a hitelszerződésekből esetlegesen még fennálló tartozások összegét nem bizonyította. Az ezekkel kapcsolatos állításainak bizonyítására ugyanis a 17. sorszámú beadványához mellékelt, saját maga által készített kimutatások nem voltak alkalmasak.

Hangsúlyozta, hogy a felperesnek a keresetében megjelölt tartozások fennállását okiratokkal kellett volna bizonyítania, amelyet azonban a felperes elmulasztott. Ennek következtében pedig a bizonyítatlanság jogkövetkezményeit is neki kell viselnie.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, hogy a felperes eleget tett az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek.

Az ítéletablának „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 256/A.§ (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábla a Pp. 256/A.§-ának (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A.§-ának (1) bekezdés f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

Az ítéletábla a csatolt okiratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következők szerint pontosítja:

- A **HELYSÉG 1 NEVE HRSZ 1** és **HRSZ 2** helyrajzi számú ingatlanok 2006. május 17-én (a felperes és a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 1 NEVE**, valamint a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2 NEVE** között létrejött mikrohitel szerződések megkötésének időpontjában) még nem az alperes, hanem a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 1 NEVE** és a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2 NEVE** tulajdonában álltak, $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban. Ezen ingatlanok tulajdonjogát az alperes 2009. december 14-én, adásvétel jogcímén szerezte meg, a felperes javára bejegyzett jelzálogjogokkal terhelten;
- a felperes 2009. április 7-én a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 2 NEVE**-vel megkötött mikrohitel szerződést is felmondta;
- a **HELYSÉG 2 NEVE HRSZ 3** helyrajzi számú ingatlan 2006. május 5-én (a felperes és a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 3 NEVE** közötti mikrohitel szerződés megkötésének időpontjában) a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 4 NEVE** tulajdonában állt, amely gazdálkodó szervezet a mikrohitel szerződés aláírásával jelzálogjogot engedett a felperes javára a **GAZDÁLKODÓ SZERVEZET 3 NEVE**-nek a mikrohitel szerződésből eredő fizetési kötelezettsége teljesítésének biztosítására; a **HELYSÉG 2 NEVE HRSZ 3** helyrajzi számú ingatlan tulajdonjogát az alperes 2010. január 25-én szerezte meg, ugyancsak a felperes javára bejegyzett jelzálogjoggal terhelten.

Az így pontosított tényállásra is figyelemmel az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást - a fentiekben megjelölt pontatlanságoktól eltekintve - helyesen állapította meg és a túlnyomó részében helytállóak voltak az így megállapított tényállásból levont jogi következtetései is.

Az alperes fellebbezésében előadottak pedig nem szolgálhattak alapul az elsőfokú bíróság részéről eljárási szabálysértés nélkül meghozott, érdemben helyes ítéletnek a hatályon kívül helyezéséhez, vagy megváltoztatásához.

A mikrohitel szerződések, valamint az azokat biztosító jelzálogszerződések létrejöttét, a jelzálogjogoknak az ingatlan-nyilvántartásba történt bejegyzését, továbbá a mikrohitel szerződések felmondását (ezáltal a biztosított követelés esedékessé válását) a felperes már a keresetleveléhez mellékelte okiratokkal bizonyította.

Figyelemmel azonban arra, hogy az alperes az ellenkérelmében a hitelek folyósításának megtörténtét is vitatta, az elsőfokú bíróság a felperest a Pp. 164.§-ának (1) bekezdésében foglaltak helytálló alkalmazásával hívta fel ennek az alperes részéről vitatott ténynek a bizonyítására, aki a 17. sorszámú beadványához mellékelte okiratok csatolásával eleget tett az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek.

A folyósítás tényének bizonyítottságára tekintettel pedig a még fennálló tartozás összege tekintetében a bizonyítás már nem a felperest, hanem az alperest terhelte, tehát neki kellett (volna) bizonyítania, hogy a folyósított kölcsönökből az adósok, vagy mások nagyobb összeget fizettek vissza, mint amit a felperes az általa készített kimutatásban elismert.

E tekintetben azonban az alperes értékelhető tényállítást nem tett és bizonyítási indítványt sem terjesztett elő, amelyek hiányában az elsőfokú bíróság a felperesnek a tartozás összegére vonatkozó előadását jogszabálysértés nélkül fogadta el valónak.

Az így megállapított tényállás alapján pedig a Ptk. 251.§-ának (1) és (3) bekezdéseiben, valamint a Ptk. 255.§-ának (1) bekezdésében foglaltak helytálló alkalmazásával kötelezte az alperest mint dologi kötelezettet annak tűrésére, hogy a tulajdonába került ingatlanokból a felperes a keresetben megjelölt követelését bírósági végrehajtás útján kielégíthesse.

„Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74.§-ának (3) bekezdése szerint alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdésében és a 15.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján az elsőfokú bíróság helyesen kötelezte az alperest a felperes „személyes költségmentessége” (helyesen: személyes illetékmentessége) folytán feljegyzett 900 000 Ft kereseti illetéknek az állam javára történő megfizetésére, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítélet meghozataláig a felperes nem csatolta az Itv. 5.§-ának (2) bekezdésében előírt nyilatkozatot.

Ez a helyzet azonban megváltozott azáltal, hogy az alperes a 28. sorszámú beadványa mellékleteként csatolta az iratokhoz a kuratórium elnökének a 2011. adóévre (tehát a perindítás évére) vonatkozó azt a nyilatkozatát, hogy az alapítványnak a 2011. adóévben vállalkozási tevékenységből származó jövedelme után társasági adó-fizetési kötelezettsége nem keletkezett.

Ezen nyilatkozat következtében ugyanis az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest illeték fizetésére kötelező rendelkezése jogszabálysértővé vált.

Ezért az ítéletábró az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése és a Pp. 253.§-ának (3) bekezdésének utolsó fordulója alapján azzal hagyta helyben, hogy mellőzte az alperesnek az állam javára eljárásí illeték fizetésére kötelezését.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a jogí képviselője ügyvédi munkadíjából származó, saját másodfokú perköltségét a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján maga köteles viselni. Köteles továbbá megtéríteni a felperesnek a jogí képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét is, amelynek összegét az ítéletábró „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§-ának (2) és (5) bekezdéseiben foglaltak alapján határozta meg.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezésí eljárásí illetéket az Itv. 74.§-ának (3) bekezdése szerint alkalmazott „A költségmentesség alkalmazásáról a

bírószági eljárásban" tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (1) bekezdése és 14.§-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2013. október 24.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-